

vegærdet saa nær, at deres Munde — i Skjul af en Hyben — kunde mødes over Stakittet.

„Godmorgen, min egen Ven!“

„Godmorgen! Hvor skal du hen idag?“

„Aa, jeg har travlt. Jeg maa straks afsted.“

„Du er ikke til at udholde. Altid har du travlt.

Farvel da! Kommer du i Aften?“

„Det gør jeg!“

Et nyt Kys og endnu et og „et lille et i Tilgift“ — som Per sagde.

„Aa, du stygge Dreng! Farvel da!“

„Farvel!“

„Farvel! . . . Og kom rigtig tidlig!“

„Det skal jeg nok!“

„Farvel, min Ven!“

„Farvel!“

„Farvel!“

„Blakken“ havde sat sig i Bevægelse, men de blev ved at holde hinanden i Hænderne, indtil de ligefrem reves fra hinanden. Saa atter „Farvel, Farvel“, og Viften, indtil Vognen forsvandt bag et Gaardhjørne.

— — Henimod Middagstid, efter at have tilbragt nogle Timer ude i Engene med sit Vinkelinstrument, kørte Per ind i Borup Præstegaard.

Pastor Fjaltring var hjemme og modtog ham i sit Studereværelse. Det var et stort, halvmørkt Rum, næsten en Sal, med kun to smaa Vinduer. Skønt der var en Del Møbler derinde, saae der paa Grund af Stuens Størrelse tomt ud. Ved Pilden mellem Vinduerne stod en Pult med en opslaaet Bog; og herfra traadte den besynderlige Huleboer ham imøde, saasnart han var kommen indenfor Døren.

Der var i Præstens Væsen den samme sære Blanding af Forlegenhed, Nysgerrighed og Selv-